

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση Ι.Κ. ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ

Κατά

Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 73237/12)

Απόφαση

Στρασβούργο, 17 Απριλίου 2014

*Η απόφαση αυτή θα καταστεί οριστική υπό τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 44§2 της Σύμβασης.
Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές ως προς την μορφή.*

Στην υπόθεση I.K. και λοιποί κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), που συνεδρίασε σε Τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση :

Isabelle Berro-Lefèvre, *Πρόεδρος,*

Elisabeth Steiner,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Λίνο-Αλέξανδρο Σισιλιάνο,

Erik Møse,

Ksenija Turković,

Dmitry Dedov, *δικαστές,*

Και με τη σύμπραξη του Søren Nielsen, *Γραμματέα Τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο, στις 25 Μαρτίου 2014,

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 73237/12) που άσκησαν κατά της της Ελληνικής Δημοκρατίας επτά υπήκοοί της καθώς και ένας Βούλγαρος και ένα Ρουμάνος υπήκοος, τα ονόματα των οποίων αναφέρονται στο παράρτημα («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν στο Δικαστήριο στις 15 Νοεμβρίου 2012 με βάση το άρθρο 34 της Σύμβασης προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπήθηκαν από του Δικηγόρους Θεσσαλονίκης τον κ. Κ. Τσιτσελίκη και τον κ. Α. Σπαθή. Η Ελληνική Κυβέρνηση, («η Κυβέρνηση»), εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίου της, τον κ. Δ. Καλόγηρο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του κράτους και την κ. Μ. Σκορίλα, Δικαστική Πληρεξούσια του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης, λόγω των συνθηκών κράτησης στην Υποδιεύθυνση Μεταγωγών Θεσσαλονίκης (Διαβατών), καθώς και του άρθρου 13 της Σύμβασης.

4. Στις 30 Ιανουαρίου 2013, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

I. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Οι προσφεύγοντες κατηγορήθηκαν για διάφορες παραβάσεις του Ποινικού Κώδικα. Όλοι κρατήθηκαν στην Υποδιεύθυνση Μεταγωγών Θεσσαλονίκης για τις ακόλουθες περιόδους: ο κ. Ι.Κ. από 7 Μαΐου έως 30 Ιουλίου 2012 (ήτοι 2 μήνες και 23 ημέρες), ο κ. Γ.Π. από τις 4 Απριλίου έως τις 26 Ιουνίου 2012 (ήτοι 2 μήνες και 22 ημέρες), ο κ. Α.Κ. από τις 8 Μαρτίου έως τις 25 Μαΐου 2012 (ήτοι 2 μήνες και 17 ημέρες), ο κ. Α.Φ. από τις 13 Φεβρουαρίου έως τις 14 Μαΐου 2012 (ήτοι 3 μήνες), ο κ. Π.Μ. από τις 3 Απριλίου έως τις 25 Μαΐου 2012 (ήτοι 1 μήνα και 22 ημέρες), ο κ. Δ.Τ. από τις 27 Απριλίου έως τις 11 Ιουλίου 2012 (ήτοι 2 μήνες και 14 ημέρες), ο κ. Κ.Μ. από τις 13 Ιουνίου έως τις 23 Ιουλίου 2012 (ήτοι 1 μήνα και 10 ημέρες), ο κ. Ι.Σ. από τις 27 Απριλίου έως τις 3 Αυγούστου 2012 (ήτοι 3 μήνες και 6 ημέρες), και ο κ. Ι.Β. από τις 27 Απριλίου έως τις 27 Ιουλίου 2012 (ήτοι 3 μήνες).

6. Σε διαφορετικές ημερομηνίες, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν, σύμφωνα με το άρθρο 572 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, προσφυγές ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης, στις οποίες παραπονούνταν για τις συνθήκες κράτησής τους. Δεν έλαβαν καμία απάντηση.

A. Η εκδοχή των προσφευγόντων

7. Οι προσφεύγοντες αναφέρουν ότι κρατήθηκαν σε ένα κελί 40 τ.μ., που κατά τους ισχυρισμούς τους, φιλοξενούσε δεκαπέντε κρατούμενους κι είχε μόνο εννέα κρεβάτια. Ισχυρίζονται ότι έπρεπε να κοιμούνται στο πάτωμα τουλάχιστον για το ήμισυ της

κράτησής τους. Προσθέτουν ότι το κελί αυτό δεν είχε επαρκή φωτισμό αφού τα τζάμια ήταν βαμμένα κίτρινα, ούτε επαρκή εξαερισμό, ότι είχε κατσαρίδες και ψύλλους, ότι δεν είχε θέρμανση και το ζεστό νερό δεν επαρκούσε για όλους τους κρατούμενους. Υποστηρίζουν επίσης ότι δεν είχαν τη δυνατότητα να πραυλίζονται ή να ασκούνται, ότι τα σκεπάσματα που τους είχαν δοθεί δεν καθαρίζονταν ποτέ, και ότι ήταν αδύνατον να πλύνουν τα ρούχα τους ή τα κλινοσκεπάσματά τους. Αναφέρουν επίσης ότι το ποσό των 5,87 ευρώ την ημέρα που δίνεται σε κάθε κρατούμενο για τη διατροφή του δεν επαρκούσε να καλύψει τις διατροφικές τους ανάγκες.

B. Η εκδοχή της Κυβέρνησης

8. Η Κυβέρνηση αναφέρει ότι τα κελιά της Υποδιεύθυνσης Μεταγωγών Θεσσαλονίκης βρίσκονται στο ισόγειο ενός διώροφου κτιρίου, ότι ο χώρος έχει διαρρυθμιστεί σε έξι όμοια κελιά, καθένα εκ των οποίων έχει εμβαδόν 59 τ.μ., με ντους και τουαλέττα, και ότι κάθε κελί έχει εννέα κρεβάτια. Διευκρινίζει ότι ο αριθμός των κρατουμένων σε κάθε κελί αλλάζει συνεχώς κατά τη διάρκεια της ημέρας ανάλογα με τις προγραμματισμένες μεταγωγές καθώς και τις απρόοπτες, ότι το κτίριο έχει κεντρική θέρμανση και ότι υπάρχει ζεστό νερό όλο το χρόνο. Προσθέτει ότι τα κλινοσκεπάσματα, δηλαδή οι κουβέρτες, πλένονται τακτικά και ιδίως το Μάιο στα πλυντήρια της φυλακής Θεσσαλονίκης πριν αποθηκευθούν στην Υποδιεύθυνση μεταγωγών για την επόμενη χειμερινή περίοδο. Αναφέρει επίσης ότι στον κεντρικό διάδρομο μπροστά στα κελιά, υπάρχουν τηλεοράσεις, έτσι ώστε οι κρατούμενοι να έχουν οπτική πρόσβαση, και ότι επίσης, είναι δυνατόν να έχουν στα κελιά ραδιόφωνα και εφημερίδες.

9. Όσον αφορά τη διατροφή, η Κυβέρνηση διευκρινίζει ότι προβλέπεται το ποσό των 5,87 ευρώ ανά ημέρα και ανά κρατούμενο, και ότι η Υποδιεύθυνση μεταγωγών Θεσσαλονίκης προσφέρει σε καθημερινή βάση στους κρατούμενους γεύματα που ετοιμάζει εταιρεία *catering* που έχει επιλεγεί μετά από μειοδοτικό διαγωνισμό.

10. Η Κυβέρνηση διευκρινίζει επίσης ότι ιατρός που εφημερεύει στο κέντρο υγείας Θεσσαλονίκης παρέχει τις πρώτες βοήθειες στους ασθενείς κρατούμενους και ότι αν

δεν μπορεί να αντιμετωπίσει ένα περιστατικό, ο κρατούμενος-ασθενής μεταφέρεται στο νοσοκομείο της πόλης που εφημερεύει.

II. ΤΟ ΟΙΚΕΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

A. Ο Σωφρονιστικός Κώδικας

11. Τα σχετικά άρθρα του Σωφρονιστικού Κώδικα ορίζουν ότι :

Άρθρο 1^ο

1. Οι κανόνες που ακολουθούν ρυθμίζουν τους όρους και τις συνθήκες εκτέλεσης ποινών και μέτρων ασφαλείας (...), σύμφωνα με το Σύνταγμα, τις διεθνείς συμβάσεις, τους νόμους και τις κανονιστικές πράξεις που εκδίδονται κατ' εξουσιοδότησή τους.

2. Κρατούμενοι θεωρούνται άτομα που εκτίουν ποινές κατά της ελευθερίας, εκείνοι επί των οποίων εφαρμόζονται τα άρθρα 69 και 71 του ποινικού κώδικα, καθώς και οι υπόδικοι και όσοι κρατούνται κατά τα άρθρα 16 και 17 του παρόντος.

(...)

4. "Καταστήματα κράτησης" χαρακτηρίζονται όσα ορίζονται στο Τρίτο Κεφάλαιο του παρόντος.

Άρθρο 15

1. Άτομα που εισάγονται στα καταστήματα κράτησης, είτε δυνάμει αιτιολογημένου δικαστικού εντάλματος σύλληψης ή προσωρινής κράτησης είτε δυνάμει βουλεύματος δικαστικού συμβουλίου, διαμένουν σε χωριστά τμήματα των αντίστοιχων για την κατηγορία τους καταστημάτων (γυναικών, ανδρών) ή σε ιδιαίτερους χώρους, δίχως επικοινωνία με τους λοιπούς κρατούμενους. (...)

2. Οι συνθήκες διαβίωσης υποδίκων στο κατάστημα προσεγγίζουν κατά το δυνατόν τις συνθήκες της ελεύθερης διαβίωσης. Δεν υπόκεινται σε άλλους περιορισμούς της ελευθερίας εκτός από εκείνους που είναι απαραίτητοι για την ομαλή διεξαγωγή της ανάκρισης, (...)

Άρθρο 19

1. Τα καταστήματα κράτησης διακρίνονται σε: α) γενικά, β) ειδικά και γ) Θεραπευτικά.
2. Τα γενικά καταστήματα κράτησης διακρίνονται σε Α`, Β` και Γ` τύπου. Στα Α` τύπου κρατούνται οι υπόδικοι, οι κρατούμενοι για χρέη και οι κατάδικοι σε ποινή φυλάκισης. Στα Β` τύπου κρατούνται, με την επιφύλαξη του επόμενου εδαφίου οι υπόλοιποι κρατούμενοι. Στα Γ` τύπου, (...) κρατούνται, χωρίς επικοινωνία με κρατουμένους άλλων κατηγοριών, κρατούμενοι που εκτίουν ποινή ισόβιας κάθειρξης ή πρόσκαιρης κάθειρξης τουλάχιστον δέκα ετών και κρίνονται ιδιαίτερα επικίνδυνοι για την ομαλή κοινή συμβίωση στα καταστήματα άλλου τύπου. (...)
3. Ειδικά καταστήματα είναι οι αγροτικές φυλακές, η Κεντρική Αποθήκη Υλικού Φυλακών (Κ.Α.Υ.Φ.), τα καταστήματα νέων και τα κέντρα ημιελεύθερης διαβίωσης καταδίκων. (...)

Β. Το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα

12. Το άρθρο 105 ΕισΝΑΚ ορίζει ότι :

Άρθρο 105

«Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση τους δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης, που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος. Μαζί με το δημόσιο ευθύνεται εις ολόκληρον και το υπαίτιο πρόσωπο, με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων για την ευθύνη των υπουργών».

13. Με δύο αποφάσεις του, τις υπ' αρ. 2893/2008 και 1215/2010, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι πρόσωπο που κρατείται για οφειλές έναντι τρίτων και το οποίο κρατείται, κατά παράβαση του άρθρου 1050 § 2 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, στο ίδιο κελί με ποινικούς κρατουμένους υπέστη ηθική βλάβη, και ότι για το λόγο αυτό, δικαιούνταν, σύμφωνα με το άρθρο 105 ΕισΝΑΚ και το άρθρο 57 του Αστικού Κώδικα, αποζημίωση. Ανέφερε ότι η αναγνώριση της ακυρότητας της κράτησης του

ενδιαφερομένου και η απόλυσή του δεν αποτελούσαν λόγο εξάλειψης της ηθικής βλάβης που αυτός υπέστη κατά τη διάρκεια της κράτησής του. Έκρινε επίσης, ότι η έλλειψη κατάλληλων χώρων κράτησης για πρόσωπα που έχουν καταδικαστεί λόγω οφειλών έναντι τρίτων δεν μπορούσε να δικαιολογήσει ολική ή μερική απαλλαγή του Κράτους από την ευθύνη του. Έκρινε επίσης ότι για τον καθορισμό του ποσού αποζημίωσης του νεδιαφερομένου, έπρεπε να ληφθούν υπόψη οι συνθήκες κράτησής του. Ωστόσο, πρόσθεσε, ότι η εκτίμηση των συνθηκών αυτών δεν μπορούσε να οδηγήσει στον αποκλεισμό οποιασδήποτε ηθικής βλάβης, δεδομένου ότι η ηθική βλάβη γεννάται από μόνη την παράνομη στέρηση της ελευθερίας του ενδιαφερομένου, και ανεξαρτήτως της εκτίμησης αυτής. Στις δύο προαναφερθείσες αποφάσεις, το Ανώτατο Δικαστήριο έκρινε ότι, λόγω της κράτησής τους με ποινικούς κρατούμενους, οι αιτούντες είχαν εκτεθεί σε προσβολές, λοιδορίες και προσβολή της σωματικής τους ακεραιότητας και σε άλλες βιαιότητες, συμπεριφορές που στρέφονταν κυρίως κατά προσώπων που δεν θεωρούνταν ως δράστες ποινικών αδικημάτων σε τέτοιους χώρους κράτησης.

14. Με δύο αποφάσεις του, τις υπ' αρ. 463/2006 και 1601/2009 το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών, έκρινε ότι οι αιτούντες στις υποθέσεις αυτές είχαν υποστεί ηθική βλάβη λόγω προσβολής του δικαιώματός τους στην προσωπικότητα (άρθρο 57 ΑΚ). Έκρινε ότι οι αιτούντες, παρόλο που είχαν καταδικαστεί για εμπορικές οφειλές, κρατήθηκαν στον ίδιο χώρο με ποινικούς κρατούμενους, κατά παράβαση του άρθρου 1050 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και τους επιδίκασε αποζημίωση.

15. Με την απόφαση υπ' αρ. 16823/2011, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, εξέτασε την αγωγή ενάγοντος, θεμελιωμένη στο άρθρο 105 ΕισΝΑΚ και το άρθρο 27 του Σωφρονιστικού Κώδικα, με την οποία ο ενάγων ζητούσε αποζημίωση λόγω ιατρικού σφάλματος των ιατρών του ιατρείου των φυλακών Κορυδαλλού. Το πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή κατ' ουσίαν, λόγω του ότι οι αποδείξεις που προσκόμισε ο ενάγων δεν αποδείκνυαν το ιατρικό σφάλμα.

16. Με την απόφαση υπ' αρ. 14073/2012, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών αποφάνθηκε επίσης επί αγωγής θεμελιωμένης στο άρθρο 105 ΕισΝΑΚ με την οποία ο

ενάγων ζητούσε αποζημίωση λόγω παράνομης κράτησης στο Αστυνομικό Τμήμα Παλαιού Φαλήρου.. Ο ενάγων παραπονιόταν για παραβίαση του άρθρου 5 § 1 της Σύμβασης και κατήγγειλε επίσης τις συνθήκες κράτησης (ο ενδιαφερόμενος κρατήθηκε στο υπόγειο του Αστυνομικού Τμήματος, σε κελί που δεν είχε ούτε κρεβάτι ούτε τουαλέτα, χωρίς φυσικό φως και χωρίς εξαερισμό, και χωρίς να έχει τη δυνατότητα να βγαίνει ή να ασκηθεί). Το Διοικητικό Πρωτοδικείο κατέληξε ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 του Συντάγματος και του άρθρου 5 της Σύμβασης, αλλά όχι του άρθρου 3 αυτής : έκρινε ότι ο αιτών δεν απέδειξε την αλήθεια των ισχυρισμών του και επεσήμανε ότι το Αστυνομικό Τμήμα Παλαιού Φαλήρου δεν αναφερόταν ούτε στην δημόσια διακήρυξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την πρόληψη των βασανιστηρίων και των απάνθρωπων ή εξευτελιστικών μεταχειρίσεων και ποινών της 15^{ης} Μαρτίου 2011, ούτε στην έκθεση της 5ης Ιουλίου 2011 της Εθνικής Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων σχετικά με τις συνθήκες κράτησης στην Ελλάδα. Το Δικαστήριο παρατήρησε επίσης ότι τα έγγραφα αυτά, τα οποία ο ενάγων δεν προσκόμισε σε επίσημη μετάφραση, δεν μπορούσαν να αποτελέσουν τη βάση για να αντληθούν συμπεράσματα για το δικαστήριο.

17. Εξάλλου, μολονότι δεν εκδόθηκε στο πλαίσιο αγωγής θεμελιωμένης στο άρθρο 105 ΕισΝΑΚ, η απόφαση υπ' αρ. 682/2012 του Πλημμελειοδικείου Ηγουμενίτσας έκρινε ότι οι δεκαπέντε κατηγορούμενοι που απέδρασαν από κέντρο κράτησης είχαν παραβιάσει το άρθρο 173 του Ποινικού Κώδικα (απόδραση κρατουμένου). Ωστόσο, το δικαστήριο αθώωσε τους κατηγορούμενους, κρίνοντας ότι οι συνθήκες κράτησής τους αποτελούσαν παραβίαση των άρθρων 3, 8 και 13 της Σύμβασης, καθώς και το άρθρο 2 § 1 του Συντάγματος (σεβασμός και προστασία της αξίας του ανθρώπου), και ότι είχαν ενεργήσει έτσι για να προστατευθούν από κατάσταση ανάγκης.

Γ. Ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας

18. Το άρθρο 284 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας ορίζει ότι :

« 1. Εκείνος που εναντίον του εκδόθηκε ένταλμα προσωρινής κράτησης οδηγείται στις φυλακές των υποδίκων και παραδίδεται στο διευθυντή τους (...). »

Δ. Το Προεδρικό Διάταγμα υπ' αρ. 141/1991 περί των αρμοδιοτήτων των οργάνων του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως

19. Το άρθρο 66 § 6 του Π.Δ. αρ. 141/1991 ορίζει ότι :

« Στα αστυνομικά κρατητήρια δεν επιτρέπεται η κράτηση υποδίκων ή καταδίκων που προορίζονται για Σωφρονιστικό Κατάστημα, με εξαίρεση τον απολύτως αναγκαίο πριν την μεταγωγή χρόνο και εφόσον δεν είναι δυνατή η απευθείας μεταγωγή και παράδοση σ' αυτό. »

Ε. Η Εθνική και Διεθνής Πρακτικής

20. Ως προς το θέμα αυτό, το Δικαστήριο αναφέρεται ιδίως στις παραγράφους 19-22 της απόφασης *Ασλάνης κατά Ελλάδας* (αρ. 36401/10, 17 Οκτωβρίου 2013).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

21. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι οι συνθήκες κράτησής τους ήταν αντίθετες προς το άρθρο 3 της Σύμβασης, που ορίζει τα εξής :

«Ουδείς επιτρέπεται να υποβληθεί εις βασάνους ούτε εις ποινάς ή μεταχειρίσιν απανθρώπων ή εξευτελιστικάς».

A. Ως προς το παραδεκτό

22. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων, λόγω του ότι οι προσφεύγοντες δεν άσκησαν την αγωγή του άρθρου 105 ΕισΝΑΚ, η οποία επιτρέπει κατά την άποψη της Κυβέρνησης να προβληθεί κάθε λόγος σχετικός με τις συνθήκες κράτησης. Προσθέτει ότι κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να ζητήσει, από το Δικαστήριο, να διαπιστώσει αφενός την παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης και τις οικείες διατάξεις του εθνικού

δικαίου, και αφετέρου, την επιδίκαση αποζημίωσης τόσο για την υλική όσο και για την ηθική βλάβη που μπορεί να έχει υποστεί. Η Κυβέρνηση αναφέρεται στις αποφάσεις υπ' αρ. 2893/2008 και 1215/2010 του Συμβουλίου της Επικρατείας και στις αποφάσεις υπ' αρ. 463/2006, 1601/2009, 16823/2011, 14073/2012 και 682/2012 των δικαστηρίων ουσίας θεωρώντας ότι αποδεικνύεται η βούληση των δικαστικών αρχών να εξετάσουν τις καταγγελίες τις σχετικές με τις παράνομες πράξεις του Κράτους που προκύπτουν από τις συνθήκες κράτησης.

23. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι η παρούσα προσφυγή κατατέθηκε στο Δικαστήριο στις 15 Νοεμβρίου 2012, δηλαδή μετά τη λήξη της κράτησης των προσφευγόντων στην Υποδιεύθυνση μεταγωγών Θεσσαλονίκης, γεγονός που, κατά την άποψη της Κυβέρνησης, δεν επέτρεπε τη μεταβολή των συνθηκών κράτησης που κατήγγειλαν οι προσφεύγοντες. Αναφέρει, αντίθετα, ότι η προθεσμία παραγραφής της αποζημιωτικής φύσεως προσφυγής του άρθρου 105 ΕισΝΑΚ, είναι πενταετής και ότι επομένως οι προσφεύγοντες έχουν στη διάθεσή τους άλλα πέντε περίπου έτη για να ασκήσουν την αγωγή αυτή.

24. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται ορισμένες αποφάσεις του Δικαστηρίου και υποστηρίζουν ότι η αγωγή του άρθρου 105 ΕισΝΑΚ δεν είναι προσφυγή που μπορεί να αποκαταστήσει την παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης. Όσον αφορά τις αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων στις οποίες αναφέρεται η Κυβέρνηση και στις σχετικές αγωγές, θεωρούν ότι δεν αποτελούν πλαίσιο που μπορεί να αποτελέσει πραγματική και σύντομη αποκατάσταση στους ισχυρισμούς περί παραβίασης του άρθρου 3 της Σύμβασης όπως αυτοί της υπό κρίση υπόθεσης, δηλαδή για ισχυρισμούς σχετικούς με τις συνθήκες κράτησης σε Αστυνομικά Τμήματα, αφού το πρόβλημα αυτό, κατά την άποψη των προσφευγόντων, έχει διαρθρωτικό χαρακτήρα.

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, όσον αφορά την εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων, το άρθρο 35§1 της Σύμβασης προβλέπει επιμερισμό του βάρους της απόδειξης. Η καθ' ής η προσφυγή Κυβέρνηση πρέπει έτσι να πείσει το Δικαστήριο ότι η προσφυγή την ύπαρξη της οποίας επικαλείται ήταν πραγματική και διαθέσιμη τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη κατά την εποχή των πραγματικών περιστατικών, δηλαδή ότι ήταν

προσβάσιμη και ικανή να προσφέρει στον προσφεύγοντα αποκατάσταση των αιτιάσεων του και επίσης ότι είχε εύλογες πιθανότητες να ευδοκιμήσει (*Akdivar και λοιποί κατά Τουρκίας*, 16 Σεπτεμβρίου 1996, § 68, *Recueil* 1996-IV, και *Sejdovic κατά Ιταλίας* [GC], n° 56581/00, § 46, CEDH 2006-II).

26. Ως προς το θέμα αυτό, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει στην απόφαση *Ananyev και λοιποί κατά Ρωσίας* (προσφυγές αρ. 42525/07 και 60800/08, § 98, 10 Ιανουαρίου 2012) ότι για να είναι αποτελεσματικό ένα σύστημα προστασίας των δικαιωμάτων των κρατουμένων που προστατεύονται από το άρθρο 3 της Σύμβασης, οι προληπτικού και αποζημιωτικού χαρακτήρα προσφυγές θα πρέπει να συνυπάρχουν κατά τρόπο συμπληρωματικό. Η ιδιαίτερη σημασία της διάταξης αυτής επιβάλλει στα Κράτη, να θεσπίσουν, πέραν μιας απλής αποζημιωτικής προσφυγής, έναν αποτελεσματικό μηχανισμό που να επιτρέπει να τίθεται σύντομα τέλος σε κάθε μεταχείριση αντίθετη προς το άρθρο 3 της Σύμβασης. Εάν δεν υπάρχει τέτοιος μηχανισμός, η προοπτική μιας πιθανής αποζημίωσης ενδέχεται να νομιμοποιεί οδυνηρές μεταχειρίσεις που δεν είναι σύμφωνες προς το άρθρο αυτό και να αποδυναμώνει σημαντικά την υποχρέωση των Κρατών να προσαρμόζουν τους κανόνες τους σύμφωνα με τις απαιτήσεις της Σύμβασης (*ibidem*, § 98).

27. Ωστόσο, το Δικαστήριο θεωρεί, ότι όσον αφορά την εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων, μπορεί να υπάρχει διαφορά στην κατάσταση ενός προσώπου που κρατήθηκε υπό συνθήκες που θεωρεί αντίθετες προς το άρθρο 3 της Σύμβασης και το οποίο προσφεύγει στο Δικαστήριο μετά την απόλυσή του και ενός ατόμου που προσφεύγει στο Δικαστήριο ενώ εξακολουθεί να κρατείται υπό τις συνθήκες που καταγγέλλει.

28. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η κράτηση των προσφευγόντων, που όλοι τους είχαν κρατηθεί στην Υποδιεύθυνση Μεταγωγών Θεσσαλονίκης, έληξε πριν την άσκηση της προσφυγής τους ενώπιον του Δικαστηρίου. Όταν προσέφυγαν στο Δικαστήριο, στις 15 Νοεμβρίου 2012, οι ενδιαφερόμενοι προφανώς και δεν αποσκοπούσαν να εμποδίσουν την συνέχιση της κράτησής τους υπό συνθήκες, όπως υποστηρίζουν, απάνθρωπες ή εξευτελιστικές, αλλά να πετύχουν τη

μεταγενέστερη διαπίστωση της παραβίασης του άρθρου 3 της Σύμβασης από το Δικαστήριο και, ενδεχομένως, αποζημίωση για την ηθική βλάβη που θεωρούν ότι υπέστησαν.

29. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι στην απόφασή του *A.F. κατά Ελλάδας* (αρ.° 53709/11, §§ 55-60, 13 Ιουνίου 2013), έχει κρίνει ότι θα πρέπει να εξεταστεί εάν οι διατάξεις μιας νομοθετικής ή κανονιστικής διάταξης επίκληση των οποίων μπορεί να γίνει κατ' εφαρμογή του άρθρου 105 ΕισΝΑΚ είναι διατυπωμένες με όρους επαρκώς συγκεκριμένους και εάν εγγυώνται δικαιώματα άξια δικαστικής προστασίας (*justiciables*). Στην υπό κρίση υπόθεση, διαπιστώνει ότι αυτό ισχύει για πολλές διατάξεις του Σωφρονιστικού Κώδικα που αντιστοιχούν στα δικαιώματα των οποίων την παραβίαση επικαλούνται οι προσφεύγοντες.

30. Ωστόσο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο Σωφρονιστικός Κώδικας δεν εφαρμόζεται στην κράτηση στα αστυνομικά τμήματα, όπως προκύπτει από τα άρθρα, 1 και 19 του Κώδικα αυτού, και ότι, εξάλλου η Κυβέρνηση το δέχεται ρητά στις παρατηρήσεις της στην παρούσα υπόθεση. Όσον αφορά τις δικαστικές αποφάσεις που αναφέρει η Κυβέρνηση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι σχεδόν καμία από αυτές δεν εγείρει αιτιάσεις ανάλογες προς αυτές που προβάλλουν οι προσφεύγοντες στην υπό κρίση : η μόνη απόφαση που προσομοιάζει είναι η απόφαση υπ' αρ. 14073/2012 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία το δικαστήριο δεν αποφάνθηκε επί του θέματος δεδομένου ότι οι λόγοι στους οποίους στηρίζεται η απόφαση αυτή δημιουργούν πολλές αμφιβολίες όσον αφορά την αποτελεσματική επίκληση της Σύμβασης στο συγκεκριμένο πλαίσιο.

31. Συνεπώς, το Δικαστήριο απορρίπτει την ένσταση μη εξάντλησης των ενδίκων μέσων που προβάλλει η Κυβέρνηση.

Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 (α) της Σύμβασης και ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου, και την κηρύσσει παραδεκτή.

B. Ως προς την ουσία

32. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι ορισμένοι ισχυρισμοί των προσφευγόντων είναι αφηρημένες δηλώσεις, όπως η δήλωση ότι οι τοξικομανείς και όσοι κρατούνται λόγω οφειλών δεν κρατούνται χωριστά από τους άλλους καθώς και η δήλωση για την απουσία ψυχολόγων και ψυχιάτρων. Υποστηρίζει ότι τα κελιά στα οποία τοποθετήθηκαν οι προσφεύγοντες, είχαν φιλοξενήσει, την κρίσιμη περίοδο, συνολικό αριθμό μεταξύ επτά και δεκαεννέα κρατουμένων, διευκρινίζοντας ότι ο αριθμός κρατουμένων έφτασε τους δεκαεννέα μόνον κατ' εξαίρεση.

33. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει επίσης ότι, κάθε φορά που κάποιος από τους προσφεύγοντες ζήτησε να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση, το προσωπικό της Υποδιεύθυνσης Μεταγωγών Θεσσαλονίκης ανταποκρίθηκε αμέσως: έτσι, ο κ. Καβούρης, μεταφέρθηκε στο Κέντρο Υγείας Νέας Ιωνίας στις 19 Ιουλίου 2012, ο κ. Παπαδόπουλος στο Νοσοκομείο Άγιος Δημήτριος στις 9 Ιουνίου 2012, ο κ. Καμπάς, στην οφθαλμολογική κλινική του Νοσοκομείου Παπανικολάου στις 21 Ιουνίου και 10 Ιουλίου 2012 και ο κ. Stanoev στο Νοσοκομείο Παπαγεωργίου στις 20 Ιουλίου 2012.

34. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι δεν είχαν τη δυνατότητα να βγαίνουν για περπάτημα έξω από το κελί ούτε να τρώνε φαγητό ικανοποιητικής διατροφικής αξίας. Αναφέρουν επίσης ότι ζούσαν σε χώρο μικρότερο των 3 τ.μ. και ότι τα κλινοσκεπάσματα, οι τουαλέτες και το ντους ήταν φοβερά βρώμικα. Υπενθυμίζουν ότι το Δικαστήριο έχει συμπεράνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης σε πολλές άλλες ελληνικές υποθέσεις, στις οποίες, κατά την άποψή τους, τίθεται το ίδιο πρόβλημα.

35. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι για να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 3 της Σύμβασης, μια άσχημη μεταχείριση θα πρέπει να έχει φτάσει σε ένα ελάχιστο όριο βαρύτητας. Η εκτίμηση του ορίου αυτού είναι σχετική από τη φύση της, εξαρτάται από το σύνολο των δεδομένων της συγκεκριμένης υπόθεσης, ιδίως από την διάρκεια της μεταχείρισης και τις σωματικές ή ψυχικές επιπτώσεις της, καθώς και, ορισμένες φορές από το φύλο, την ηλικία και την υγεία του θύματος (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Van der Ven κατά Ολλανδίας*, αρ.º 50901/99, § 47, CEDH 2003-II). Έτσι, το

Δικαστήριο έκρινε ότι μία μεταχείριση ήταν «εξευτελιστική» επειδή ήταν ικανή να εμπνεύσει στα θύματά της αισθήματα φόβου, άγχους και κατωτερότητας ικανά να τα ταπεινώσουν και να τα εξευτελίσουν (*Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αρ.º 30210/96, § 92, CEDH 2000-XI).

36. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι τα στερητικά της ελευθερίας μέτρα συνοδεύονται αναπόφευκτα με οδύνη και ταπείνωση. Μολονότι πρόκειται για ένα αναπόφευκτο γεγονός που, από μόνο του, δεν επιφέρει παραβίαση του άρθρου 3, η διάταξη αυτή επιβάλλει στο Κράτος να διασφαλίσει ότι κάθε άτομο κρατείται υπό συνθήκες σύμφωνες με τον σεβασμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, ότι ο τρόπος κράτησής του δεν το υποβάλλει σε απόγνωση ή σε μια δοκιμασία τέτοιας έντασης που να υπερβαίνει το αναπόφευκτο επίπεδο οδύνης που είναι σύμφυτο με ένα τέτοιο μέτρο και ότι δεδομένων των πρακτικών απαιτήσεων της φυλάκισης, η υγεία του και η ποιότητα ζωής του διασφαλίζονται καταλλήλως (*προαναφερθείσα, Kudla, §§92-94, Ramirez Sanchez κατά Γαλλίας*, [GC], αρ. 59450/00, §119, CEDH 2006-IX).

37. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι έχει επανειλημμένως εξετάσει και έχει συμπεράνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης, σε υποθέσεις που αφορούν συνθήκες κράτησης στα κρατητήρια της αστυνομίας για πρόσωπα που είναι σε προσωρινή κράτηση ή που κρατούνται ενόψει απέλασης (βλ. *Σιάσιος και λοιποί κατά Ελλάδας*, αρ. 30303/07, 4 Ιουνίου 2009, *Βαφειάδης κατά Ελλάδας*, αρ. 24981/07, 2 Ιουλίου 2009, *Shuvaev κατά Ελλάδας*, αρ. 8249/07, 29 Οκτωβρίου 2009, *Tabesh κατά Ελλάδας*, αρ. 8256/07, 26 Νοεμβρίου 2009, *Efremidze κατά Ελλάδας*, αρ. 33225/08, 21 Ιουνίου 2011, *Ασλάνης κατά Ελλάδας*, αρ. 36401/10, 17 Οκτωβρίου 2013). Εκτός από τις ιδιαίτερες ελλείψεις όσον αφορά την κράτηση των ενδιαφερομένων σε καθεμία από τις προαναφερθείσες υποθέσεις και οι οποίες αφορούν κυρίως τον υπερπληθυσμό, την έλλειψη εξωτερικού χώρου προαυλισμού, την έλλειψη υγιεινής και την ποιότητα της σίτισης, το Δικαστήριο θεμελίωσε την διαπίστωση της παραβίασης του άρθρου 3 στο ότι, από την φύση τους, τα Αστυνομικά Τμήματα είναι χώροι που προορίζονται για την υποδοχή ατόμων για σύντομο χρονικό διάστημα. Έτσι, η προσωρινή κράτηση στα αστυνομικά τμήματα η διάρκεια της οποίας κυμαίνεται μεταξύ δύο και τριών μηνών

έχει κριθεί ως αντίθετη προς το άρθρο 3 (προαναφερθείσες, Σιάσιος και λοιποί, §32, Βαφειάδης, §§35-36, Shuvaev §39, Tabesh, §43, Efremidze §41 και Ασλάνης §39).

38. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση οι προσφεύγοντες κρατήθηκαν για περίοδο μεταξύ ενός και τριών μηνών (βλ. ανωτέρω παράγραφος 5) στους χώρους της Υποδιεύθυνσης Μεταγωγών Θεσσαλονίκης, δηλαδή σε χώρους που από τη φύση τους δεν είναι κατάλληλοι για μια παρατεταμένη κράτηση (*Kaja κατά Ελλάδας*, αρ.º 32927/03, § 49, 27 Ιουλίου 2006, και *Efremidi, ibidem*).

39. Επίσης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι όλοι οι προσφεύγοντες ήταν υπόδικοι, και ότι το άρθρο 284 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας προβλέπει ότι εκείνος εναντίον του οποίου εκδόθηκε ένταλμα προσωρινής κράτησης οδηγείται στις φυλακές υποδίκων. Σημειώνει επίσης ότι το άρθρο 66 §6 του Προεδρικού Διατάγματος 141/1991 ορίζει ότι η κράτηση υποδίκων ή καταδίκων στα αστυνομικά κρατητήρια επιτρέπεται μόνον για τον απολύτως αναγκαίο πριν την μεταγωγή τους στα σωφρονιστικά καταστήματα χρόνο και εφόσον δεν είναι δυνατή η απευθείας μεταγωγή και παράδοση σ' αυτά.

40. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο κρίνει ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα πραγματικό γεγονός και κανένα επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει στην παρούσα υπόθεση σε συμπέρασμα διαφορετικό από αυτό στο οποίο κατέληξε στις προαναφερθείσες υποθέσεις. Τα στοιχεία αυτά αρκούν στο Δικαστήριο για να συμπεράνει ότι στην παρούσα υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

41. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται το άρθρο 13 της Σύμβασης και παραπονούνται ότι δεν υπάρχει στην ελληνική έννομη τάξη πραγματική προσφυγή για να παραπονεθούν για τις συνθήκες κράτησής τους.

42. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 § 3 (α) της Σύμβασης και ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως την κρίνει παραδεκτή. Επίσης, έχοντα υπόψη το

συμπέρασμά του σχετικά με τη μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων (βλ. ανωτέρω παράγραφοι 29 και 30), το Δικαστήριο κρίνει ότι αυτά που αναφέρει η Κυβέρνηση στην υπό κρίση υπόθεση δεν ικανοποιούν τις απαιτήσεις του άρθρου 13 της Σύμβασης. Επομένως, υπήρξε παραβίαση της διάταξης αυτής.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

43. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

44. Οι προσφεύγοντες ζητούν έκαστος το ποσό των 5 000 ευρώ λόγω ηθικής βλάβης που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν.

45. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

46. Το Δικαστήριο κρίνει ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει σε καθένα από τους προσφεύγοντες το αιτούμενο για ηθική βλάβη ποσό.

B. Έξοδα και δαπάνες

47. Οι προσφεύγοντες ζητούν από κοινού το ποσό των 1 500 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου.

48. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το τιμολόγιο που προσκόμισε ο δικηγόρος των προσφευγόντων εκδόθηκε στο όνομα του πρώτου προσφεύγοντος μόνον, που είναι κατά την άποψη της Κυβέρνησης, ο μόνος που μπορεί να διεκδικήσει αποζημίωση για την αιτία αυτή. Εξάλλου, θεωρεί ότι το ποσό των 300 ευρώ θα ήταν εύλογο για μια τέτοιας φύσης υπόθεση.

49. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, στους προσφεύγοντες δεν μπορούν να επιδικαστούν έξοδα και δικαστική δαπάνη παρά μόνον εάν είναι αποδεδειγμένα πραγματικά, αναγκαία και εύλογα. Στην υπό κρίση υπόθεση, λαμβάνοντας υπόψη τα έγγραφα που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο και τη νομολογία του, το Δικαστήριο θεωρεί εύλογο το ποσό των 1 500 EUR για την ενώπιόν του διαδικασία και το επιδικάζει στους προσφεύγοντες.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

50. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* παραδεκτή την προσφυγή ·
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης ·
3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης·
4. *Αποφαίνεται*
 - α) ότι το καθού η προσφυγή κράτος θα πρέπει να καταβάλει στους προσφεύγοντες, εντός τριών μηνών από την ημερομηνία που η απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά :
 - i. 5 000€ (πέντε χιλιάδες ευρώ), σε κάθε προσφεύγοντα, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για την ηθική βλάβη,
 - ii. 1 500€ (χίλια πεντακόσια ευρώ), από κοινού στους προσφεύγοντες, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τους προσφεύγοντες για έξοδα και δικαστική δαπάνη,
 - β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα αυξάνεται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα

επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας,
προσαυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες

Συντάχτηκε στα γαλλικά και κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 17 Απριλίου 2014,
σύμφωνα με το άρθρο 77§§2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου

Søren Nielsen

Isabelle Berro-Lefèvre

Γραμματέας

Πρόεδρος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ι.Κ., Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς στις 12 Μαρτίου 1984
Γ.Π., Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς στις 23 Απριλίου 1982
Α.Κ., Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς στις 23 Δεκεμβρίου 1948
Α.Φ., Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς στις 31 Ιανουαρίου 1970
Π.Μ., Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς στις 6 Μαρτίου 1978
Δ.Τ., Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς στις 21 Ιανουαρίου 1976
Κ.Μ., Έλληνας υπήκοος, γεννηθείς στις 28 Μαρτίου 1964
Ι.Σ. Βούλγαρος υπήκοος, γεννηθείς στις 7 Ιανουαρίου 1977
Ι.Β., Ρουμάνος υπήκοος, γεννηθείς στις 30 Μαΐου 1989

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο

Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα